

[Ebba Strange]

lyder interessant, gad vide, hvad det er for noget. Da jeg så nærlæste det, gik det op for mig, at der er forskel på ligemænd. Der er rigtignok nogle, der er mere lige end andre på den måde, beslutningerne nu skal træffes på. Der er grupper, der har både en og to og flere stemmer, og der er grupper, selvfølgelig professorgruppen, der har stemmeret hele vejen igennem, og så er der de stakkels TAPer og studerende, der kun har stemmeret ganske få steder.

Hvis det er udtryk for centrum-demokraternes demokratiske opfattelse og opfattelse af, hvad det vil sige at være ligemænd, så kan jeg sige, at det er vi ikke enige med centrum-demokraterne i. Vi anser ligemænd for at være folk, der har lige rettigheder og lige pligter, så det er nok ikke nogen overraskelse for centrum-demokraterne, at vi også vender os mod CDs forslag.

Alt i alt kan jeg sige, at vi fra socialistisk folkepartis side afviser alle 3 forslag.

Dræbye (RV):

Da den radikale ordfører, fru Lone Dybkjær, ikke kan være til stede, skal jeg indskrænke mig til at henvise til, hvad der tidligere er blevet sagt fra radikal side ved behandlingen af styrelseslovgivningen, og føje til, at vi vil benytte den anledning, som nu foreligger på grund af disse 3 forslag, til i uddannelsesudvalget at få drøftet funktionen af styrelsesloven og få frembragt et grundlag for den videre behandling af styrelsesloven. Uanset om man mener, at tiden er inde nu, eller først om et par år, er vi nok ved at nærme os det tidspunkt, hvor det kan være rimeligt at foretage en mere generel og grundlig vurdering af, om den styrelseslovgivning, som med tilpasninger nu har fungeret i et antal år, svarer til de intentioner og de formål, vi har.

Steen Folke (VS):

Der er jo ikke meget tilbage af det borgerlige firkløver. En fælles skriftlig fremsættelse var, hvad det kunne blive til, med en række demagogiske udfald og en række udokumenterede påstande. Man påstår, at styrelsesloven har haft en række samfundsskadelige følger, som det hedder. Man sænker, at uddannelsernes niveau er blevet sænket, og at der er sket en sænkning af forskningens om-

fang og kvalitet. Ingen af partierne gør sig den ulejlighed at forsøge at dokumentere eller blot sandsynliggøre de påstande, der udslynges, og jeg mener, at forslagene i det hele taget vidner om en total mangel på kendskab til realiteterne ved de højere læreanstalter.

Man taler om et voksende mødebureaukrati, og det er i og for sig den eneste påstand, som jeg mener der kan være en form for realitet i. Det er klart, at en demokratisk styreform kræver mange møder. Det er ubestrideligt. Det er meget nemmere at have professorerne til at sidde og afgøre det hele ene-vældigt, så behøver de ikke mødes med andre end sig selv, og det er korrekt, at det ville nedskære antallet af timer, der blev brugt til møder, ganske væsentligt. Man kunne tilsvarende rationalisere arbejdsgangen her i folketinget, man kunne for den sags skyld afskaffe det helt og overlade det til en eller anden politiker, hr. Erhard Jakobsen eller hvem ved jeg, at styre land og rige. Det ville kunne spare utroligt meget af det møderi, der foregår her i tinget og omkring det og i udval og alle mulige steder, en kolossal mødeaktivitet. Det tager en masse tid og involverer en masse mennesker. Det var meget mere rationelt at overlade det til en enkelt at træffe alle beslutninger. Det kunne virkelig spare tid. En form for demokrati kræver tid, og det kræver mange møder, og det er det, man så hæfter sig ved og siger, at det har man noget imod.

Nu er realiteten jo nok, at det i virkeligheden slet ikke er dér, hunden ligger begravet. Det er ikke så meget spørgsmålet om antallet af møder. Det, der er realiteten, er jo, at de borgerlige firkløverpartier ikke ønsker, at der skal være noget, der minder om demokrati ved de højere læreanstalter. De ønsker først og fremmest ikke, at de studerende og det teknisk-administrative personale skal have nogen som helst reel indflydelse på tingene. Det er det primære, og for så vidt angår det videnskabelige personale skal det vende tilbage til gamle dages rangorden, hvor det er professorerne, som træffer de væsentlige beslutninger, mens yngre videnskabelige medarbejdere får en mere beskedne indflydelse på tingene.

Hvis vi tager de enkelte forslag – jeg vil ikke gøre så forfærdelig meget ud af dem – så er centrum-demokraternes jo i hvert fald originalt. Man kan ikke påstå, at det ligefrem